

Adele Faber, Elaine Mazlish:

Jak mówić, żeby dzieci nas słuchały. Jak słuchać, żeby dzieci do nas mówiły.

Doskonała pozycja nie tylko dla Rodziców, ale dla każdego, który chce skuteczniej porozumiewać się nie tylko z dziećmi... Ciekawe, zabawne ilustracje w formie mini - komiksów.

Robert MacKenzie

Kiedy pozwolić? Kiedy zabronić?

Książka ukazuje rodzicom, w jaki sposób: wyznaczać dzieciom jasne i stałe granice, ustalać zasady współżycia rodzinnego, uczyć dzieci umiejętności skutecznego rozwiązywania problemów, mądrze wyciągać konsekwencje wobec nieposłusznych dzieci, położyć kres konfliktom w rodzinie.

ZAPAMIĘTAJ:

*"Dzieci chowane bez pieczyoty,
są jak kwiaty hodowane bez słońca."*

Alfred de Musset

Redakcyjna stopka

Wydawca: Szkoła Podstawowa nr 4 w Jarosławiu,
ul. Żeromskiego 4, tel. 621 12 48

Zespół redakcyjny:

Pedagog szkolny: Aneta Kisiel

Skład komputerowy: Grzegorz Kulas

Szkoła Podstawowa nr 4 im. Stefana Żeromskiego w Jarosławiu

SZKOLNY BIULETYN RODZICA

Nr II

W biuletynie:

- Symptomy ryzyka dysleksji i zaburzeń w nauce czytania i pisania.
- Przyczyny niepowodzeń wychowawczych.
- Test dla rodziców.
- Dobre rady dla rodziców – dzieci i Internet.
- Prośby twojego dziecka.
- Literatura dla rodziców.

Symptomy ryzyka dysleksji i zaburzeń w nauce czytania i pisania

Symptomy ryzyka dysleksji we wczesnym okresie rozwoju

<i>Sprawność, która może być zaburzona</i>	<i>Symptomy ryzyka dysleksji</i>
sprawność fizyczna	<ul style="list-style-type: none"> * nie raczkuje, późno zaczyna chodzić, słabo biega; * z trudem uczy się jeździć na rowerku, ma kłopoty z utrzymaniem równowagi; * w klasie „0” ma problemy ze staniem na jednej nodze; * chodzeniem po linii prostej, z rzucaniem i chwytaniem piłki
motoryka mała (sprawność rąk)	<ul style="list-style-type: none"> * jest nieporadne w samoobsłudze (ubieraniu się, jedzeniu, zapinaniu guzików, wiązaniu sznurowadeł); * niechętnie rysuje, maluje, wycina; * trudności z budowaniem konstrukcji z klocków; * opóźnione umiejętności rysowania (3-letnie dziecko powinno umieć rysować koło, 4-letnie - kwadrat i krzyż, 5-letnie - trójkąt, 6-letnie - romb); * w „0” rysunki bogate treściowo lecz prymitywne w formie, trudności z odtwarzaniem bardziej złożonych figur geometrycznych, rysowaniem szlaczków
orientacja w przestrzeni i lateralizacja	<ul style="list-style-type: none"> * ok. 5 r.ż. ma trudności ze wskazaniem prawej i lewej strony; * w klasie „0” trudności z określeniem kierunku w stosunku do siebie np. dom na prawo, drzewo na lewo; * utrzymująca się oburęczność (używanie na zmianę raz jednej, raz drugiej ręki); * zwierciadlane pisanie liter i cyfr i/lub zapisywanie wyrazów od prawej do lewej strony
Mowa	<ul style="list-style-type: none"> * opóźniony rozwój mowy (w wieku 3 lat dziecko powinno się z otoczeniem swobodnie porozumiewać pełnymi zdaniami), długotrwałe posługiwanie własnymi określeniami na różne przedmioty i zjawiska; * w wieku przedszkolnym: problemy z wypowiedaniem trudnych wyrazów, nieprawidłowa artykulacja wielu głosek, trudności z budowaniem wypowiedzi, zapamiętywaniem nazw; * w 6 r.ż. kłopoty z poprawnym używaniem wyrażen: nad-pod, za-przed, wewnątrz, na zewnątrz, błędy gramatyczne; * wadliwa wymowa, zamienne używanie głosek dźwięcznych i bezdźwięcznych, mylenie nazw zbliżonych fonetycznie; * trudności z zapamiętywaniem nazw dni tygodnia, miesięcy, pór roku itp., wierszyków, wyliczanek, szeregów cyfr

3. Nie bagatelizuj moich złych nawyków. Tylko Ty możesz mi pomóc zwalczyć zło, póki jest to jeszcze w ogóle możliwe.
4. Nie rób ze mnie większego dziecka, niż jestem. To sprawia, że przyjmuję postawę głupio dorosłą.
5. Nie zwracaj mi uwagi przy innych ludziach, jeśli nie jest to absolutnie konieczne. O wiele bardziej przejmuję się tym, co mówisz, jeśli rozmawiamy w cztery oczy.
6. Nie chroń mnie przed konsekwencjami. czasami dobrze jest nauczyć się rzeczy bolesnych i nieprzyjemnych.
7. Nie wmawiaj mi, że błędy, które popełniam, są grzechem. To zagraża mojemu poczuciu wartości.
8. Nie przejmuj się za bardzo, gdy mówię, że Cię nienawidzę. To nie Ty jesteś moim wrogiem, lecz Twoja miażdżąca przewaga!
9. Nie zwracaj zbytnej uwagi na moje drobne dolegliwości. Czasami wykorzystuję je, by przyciągnąć Twoją uwagę.
10. Nie zrzedź. W przeciwnym razie muszę się przed Tobą bronić i robię się głuchy.
11. Nie dawaj mi obietnic bez pokrycia. Czuję się przeraźliwie tłamszony, kiedy nic, z tego wszystkiego nie wychodzi.
12. Nie zapominaj, że jeszcze trudno mi jest precyzyjnie wyrazić myśli. To dla tego nie zawsze się rozumiemy.
13. Nie sprawdzaj z uporem maniaka mojej uczciwości. Zbyt łatwo strach zmusza mnie do kłamstwa.
14. Nie bądź niekonsekwentny. To mnie oglupia i wtedy tracę całą moją wiarę w Ciebie.
15. Nie odtrącaj mnie, gdy dręcę Cię pytaniami. Może się wkrótce okazać, że zamiast prosić Cię o wyjaśnienie, poszukam ich gdzie indziej.
16. Nie wmawiaj mi, że moje lęki są głupie. One po prostu są.
17. Nie rób z siebie nieskazitelnego ideału. Prawda na Twój temat byłaby w przyszłości nie do zniesienia. Nie wyobrażaj sobie, iż przeprasząc mnie stracisz autorytet. Za uczciwą grę umiem podziękować miłością, o jakiej nawet ci się nie śniło.
18. Nie zapominaj, że uwielbiam wszelkiego rodzaju eksperymenty. To po prostu mój sposób na życie, więc przymknij na to oczy.
19. Nie bądź ślepy i przyznaj, że ja też rosnę. Wiem, jak trudno dotrzymać mi kroku w tym galopie, ale zrób, co możesz, żeby nam się to udało.
20. Nie bój się miłości. Nigdy.

Janusz Korczak

Uwagi dla rodziców

- Niech komputer stoi we wspólnym miejscu;
- Interesuj się tym, co robi Twoje dziecko w sieci;
- Rozmawiaj z nim o tym;
- Nie bój się przyznać do niewiedzy;
- Naucz dziecko, że osoba poznana w sieci nie musi być tym, za kogo się podaje;
- Naucz dziecko, by nie podawało danych osobowych i nie opowiadało o rodzinie;
- Ustal, że nie wolno umawiać się z osobami poznanymi w sieci bez Twojej wiedzy;
- Nie krytykuj, nie obwiniaj, jeśli coś się stanie;
- Jeśli coś budzi Twoje wątpliwości, czegoś nie wiesz, poradź się specjalistów;
- Rozmawiaj z dzieckiem, rozmawiaj i jeszcze raz rozmawiaj.

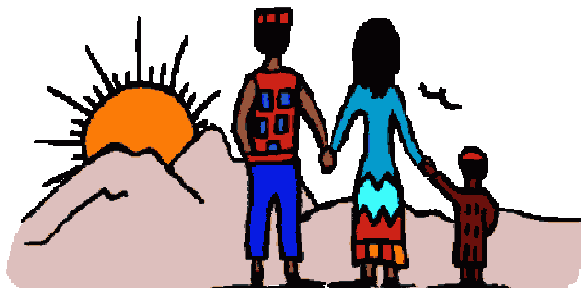
Dobrym sposobem „zabezpieczenia” dziecka przed oglądaniem treści pornograficznych w Internecie jest zainstalowanie programu komputerowego np. Opiekun ucznia. Ze strony <http://www.opiekunucznia.pl/> można pobrać wersję demonstracyjną.

Gdzie szukać wiedzy:

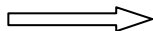
- www.kidprotect.pl
- www.fdn.pl
- www.dzieckowsieci.pl

Opracował Grzegorz Kulas
nauczyciel informatyki

Prośby Twojego dziecka

1. Nie psuj mnie. Dobrze wiem, że nie powinienem mieć tego wszystkiego, czego się domagam. To tylko próba z mojej strony.
2. Nie bój się stanowczości. Właśnie tego potrzebuję - poczucia bezpieczeństwa.

spozrządzenie wzrokowe (po wykluczeniu wady wzroku)	* nieporadność w rysowaniu; * trudności w składaniu według wzoru - obrazków pociętych na części, puzzli, mozaiki, układanek; * w klasie „0”: trudności z wyróżnianiem elementów z całości, a także z ich syntetyzowaniem w całość, z wyodrębnieniem szczegółów różnic w obrazkach, odróżnianiem podobnych kształtów (np. liter m-n, t-l) lub identycznych, lecz inaczej położonych w przestrzeni (np. p-g-b-d)
---	--

Symptomy zaburzeń w nauce czytania pisania

Sprawność, która może być zaburzona	Symptomy zaburzeń w nauce czytania i pisania
spozrządzenie wzrokowe (po wykluczeniu wady wzroku)	* bardzo wolne tempo czytania lub bardzo szybkie, połączone ze zgadywaniem; * pomijanie, dodawanie lub przestawianie liter/sylab, gubienie całych linijek; * trudności z zapamiętywaniem kształtu liter, mylenie liter podobnych (a-o, a-ą, e-c, e-ę, ł-l-t, m-n, u-w, n-u, b-d, b-p, d-g); * popełnianie licznych błędów typowo ortograficznych; * niewłaściwe rozplanowanie tekstów na stronie
spozrządzenie słuchowe (po wykluczeniu wady słuchu)	* czytanie przez głoskowanie, sylabizowanie; * słabe rozumienie przeczytanej treści; * trudności w analizie zdań na wyrazy, wyrazów na sylaby i głoski; * opuszczanie liter lub sylab w wyrazach, przestawienie ich kolejności; * mylenie liter odpowiadających głoskom dźwiękowo-podobnym (b-p, d-t, g-k, z-s, dz-c, f-w); * przestawienie szyku dyktowanych wyrazów
rozwój ruchowy, sprawność rąk	* sztywne, napięte ruchy dziecka; * wolne tempo pisania; * pismo nieczytelne, nie łączenie liter, litery rozchwiane, o różnych proporcjach; * trudności z utrzymaniem się w liniaturze; zeszyty niestaranne, pomazane; * mocne przyciskanie długopisu do kartki
lateralizacja i orientacja przestrzenna	* opuszczanie i/lub przestawianie liter, sylab, wyrazów a nawet całego wiersza w czytance; * wolne tempo czytania, mylenie liter o podobnych kształtach, a o innym położeniu i kierunku (np. b-p-d-g, n-u); * dynamiczne odwracanie liter - zmiana kolejności, przestawianie ich; * długotrwałe pismo lustrzane

Tabele na podstawie książki **M. Bogdanowicz** „Ryzyko dysleksji. Problem i diagnozowanie.”

Przyczyny niepowodzeń wychowawczych.

I. Obowiązek rodzicielski.

Kultura współżycia w rodzinie opiera się na więzach emocjonalnych łączących jej członków, zrozumieniu, życzliwości, wzajemnej pomocy. Za kształt miłości odpowiadają rodzice, to oni dają przykład, jak kochać. Miłość rodzicielska nadaje sens naszemu życiu. Powinna być mądra i dobra.

W miłości rodzicielskiej mieszczą się najpiękniejsze ludzkie pragnienia i postawy ogarniające zdolność do świadczenia na rzecz innych, bezinteresowność, wyrzeczenie i trud, życzliwość i ufności, a także rozumienie inności zainteresowań czy zamiłowań. Osamotnione, niepotrzebne, często oskarżone o to, że gdyby nie ono, inaczej potoczyłoby się życie matki, ojca: swobodniej, wygodniej, nie znajdujące zrozumienia, nie mogące liczyć na pomoc, szuka oparcia u innych ludzi, rówieśników, jakże często, niestety, związanych z alkoholizmem czy narkomanią. Wtedy już za późno na nakazy czy zakazy. Miłość rodzicielską powinni tworzyć oboje rodzice, powinni darzyć dziecko miłością i zrozumieniem, umieć utrzymać z nim życzliwe kontakty, doprowadzać do współdziałania. Egoizm rodziców, krótkowzroczność, brak odpowiedzialności za wychowanie zdrowych, szczęśliwych ludzi prowadzi do konfliktów, burzących ład domowy i poczucie bezpieczeństwa.

Konflikty zdarzają się w każdej rodzinie, ale trzeba rozwiązywać je kulturalnie, drogą dialogu. Rodzice powinni umieć kontrolować swoje potrzeby i uzależniać ich spełnienie od dobra dzieci. Miłość rodzicielska to także trud i wyrzeczenie się czegoś lub kogoś dla innych, którzy nas kochają i potrzebują- dla naszych dzieci.

II. Organizacja życia i pracy.

Pracę i obowiązki w rodzinie powinien mieć każdy. Często stawia się dzieciom wymagania, nie zastanawiając się, czy są im w stanie podołać. Różne są uzdolnienia, różne możliwości, dlatego i wymagania muszą być zindywidualizowane na miarę sił i możliwości dziecka. Zadania i wymagania powinny być stawiane w sposób konkretny. Nie można jednego dnia czegoś stanowczo wymagać, a innego w skutek zmęczenia lub innych przyczyn nie zauważać niedbalstwa czy zaniedbania. Niekonsekwencja dezorientuje dzieci, prowadzi do konfliktów i wykroczeń, niejednokrotnie niesprawiedliwie przez dorosłych niesprawiedliwie ocenionych i, co za tym idzie, nie słusznie podlegających karze. Praca to nie słowa, to wysiłek i trud, to obowiązek wobec społeczeństwa i swoich bliskich, dlatego wychowywać do pracy nie można jedynie przez słowa, choćby najpiękniejsze. Kontrola wykonywania obowiązków stanowi istotny element wychowania.

III. Organizacja wypoczynku.

Wypoczywać to znaczy aktywizować się w tych kierunkach działalności, które sprawiają nam przyjemność, budzą nasze zainteresowanie, zapewniają relaks i odprężenie. Czas wolny spędzony wspólnie przez członków rodziny ma wiele walorów wychowawczych. Rodzice wolni od pośpiechu, zmęczenia mogą i powinni w sposób świadomy być z dziećmi, mieć czas na wysłuchanie tego, co dzieci mają do powiedzenia- uważnie i ze zrozumieniem.

... cd. na wkładce

Dobre rady dla rodziców - dzieci i Internet

W ubiegłym roku 65 % młodych internautów otrzymało propozycję spotkania od osób nowo poznanych w Internecie. Ponad jedna trzecia z nich przystała na taką propozycję - wynika z badania zrealizowanego na zlecenie Fundacji Dzieci Niczyje, organizatora kampanii społecznej "Dziecko w sieci".

Ankietowani chętnie przesyłają osobom poznanym w Internecie swoje dane osobowe. Spośród badanych dzieci ponad 80 % co najmniej raz przekazało komuś w sieci swój adres e-mail, ponad połowa swój numer telefonu, a blisko jedna czwarta adres domowy.

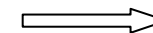
Aż 64 % uczestników ankiety przyznało, że otrzymało propozycję spotkania poza Internetem. Młode „internautki” częściej od swoich kolegów informują o spotkaniach osoby ze swojego otoczenia, jak też udają się na miejsce spotkania z osobą towarzyszącą.

Poczucie zagrożenia związanego z poznawaniem ludzi w sieci jest tym mniejsze, im starsi są respondenci. Jednocześnie z wiekiem rośnie częstotliwość propozycji spotkań poza Internetem, co - jak podkreślają organizatorzy kampanii "Dziecko w sieci" - powinno stać się sygnałem ostrzegawczym dla rodziców i opiekunów użytkowników Internetu w wieku 11-17 lat.

Na temat komputerów i Internetu nastoletnie a także młodsze dzieci wiedzą często więcej niż ich rodzice. Zarówno jednak rodzice, jak i dzieci nie zawsze zdają sobie sprawę z tego, że korzystanie z Internetu prócz nauki i rozrywki niesie też różne zagrożenia, takie jak wchodzenie na nieodpowiednie dla nieletnich strony internetowe eksponujące:

- pornografię lub przemoc,
- dokonywanie zakupów w sklepach internetowych bez nadzoru rodziców,
- uzależnienie od Internetu,
- kontakt z internetowymi oszustami,
- nieświadome uczestniczenie w działaniach niezgodnych z prawem,
- konsekwencje finansowe (np. nieświadome korzystanie z dialerów, czyli programów łączących komputer z Internetem za pośrednictwem numerów 0-700),
- nieświadome udostępnianie informacji (np. numerów kart, adresów, haseł).

Dzieci korzystają z Internetu poprzez strony www, e-mail, czaty internetowe, komunikatory np. gadu-gadu, skype, wpkontakt, listy dyskusyjne, blogi (pamiętniki internetowe).

Test dla rodziców

Czas przeznaczony na pracę domową

Czy uczysz swoje dziecko dobrze wykorzystywać czas / Sprawdź to za pomocą testu. Przyznaj sobie 5 punktów, jeśli opisywana sytuacja dotyczy Cię w stu procentach, 0 – jeśli w ogóle Cię nie dotyczy. Za sytuacje pośrednie przyznaj sobie od 1 do 4 punktów.

1. Pilnuję, by moje dziecko zapisało w kalendarzu rodzinnym, daty wszystkich ważnych szkolnych wydarzeń.
2. Kładę nacisk na to by moje dziecko siadało do odrabiania lekcji, zanim będzie zmęczone.
3. Pomagam mojemu dziecku dzielić duże zadania na mniejsze części.
4. Nie pozwalam mojemu dziecku oglądać telewizji, rozmawiać przez telefon ani wchodzić na chat w czasie przeznaczonym na odrabianie lekcji.
5. Razem z moim dzieckiem opracowuję plan zajęć na każdy dzień tygodnia

Teraz podsumuj punkty

Ponad 20 punktów- brawo! Uczysz swoje dziecko doskonałych nawyków. Od 15 do 19 punktów – wynik przeciętny. Poniżej 15? Wykorzystaj pomysły zamieszczone w teście, by nauczyć dziecko bardziej efektywnego wykorzystywania czasu

Wśród rozmów i dyskusji kształtują się opinie i przekonania naszych dzieci. Uczą się one dostrzegać potrzeby drugiego człowieka, rozumieć inny od swego punktu widzenia, sens i wartość norm regulujących społeczne współżycie.

IV. Nagrody i kary.

Są nieodzowne jako bodźce mające na celu zmobilizowanie dzieci do wypełniania obowiązków, do powstrzymywania się od zachowań niewłaściwych. Nagrody silniej wpływają na kształtowanie aktywnej postawy dziecka, wyzwalają jego czynny stosunek do obowiązków, do stawianych mu wymagań.;

Nagroda jako środek wychowawczy utwierdza dziecko w przeświadczeniu, że rozumie i podejmuje wymagania oraz obowiązki własne zgodnie z oczekiwaniami rodziców czy nauczycieli, dostarcza mu satysfakcji i uznania, wzmacnia wiarę we własne siły, zapewnia poczucie bezpieczeństwa, zachęca do stawiania sobie trudniejszych zadań i obowiązków.

Nagroda może mieć różny charakter, różną postać, może to być prezent, pochwała. Pochwała ośmiela dziecko nieśmiałe, zachęca niewytrwałe. Zdarza się też że z czworga lub trójka dzieci tylko jedno zasługuje na nagrodę, że tylko jedno umie na nią zapracować.

W każdym dziecku jest coś, jakaś cecha, zdolność, umiejętność, która może w sprzyjającej atmosferze rozwijać się i dać owoce. Jest rodzicielskim obowiązkiem dojrzeć w każdym dziecku to, co w nim najlepszego. Zdarza się nieraz, że rodzice, nagradzają jedno dziecko, inne jednocześnie zawstydzają. Takie przeciwstawienie powoduje konflikty między rodzeństwem, utrudnia ich współżycie.

Kara to każde nieprzyjemne, niepożądane dla człowieka przeżycie wynikające z niewykonania lub niewłaściwego wykonania czynności, do których był zobowiązany. W tych warunkach kara ściśle wiąże się z nagrodą, pozbawienie nagrody znaczy tyle co kara. Kary mogą występować w różnej postaci, często stosowane są upomnienia i nagany. Kara może polegać na tym, żeby dziecko naprawiło zło, szkodę, krzywdę, którą wyrządziło. Kara uczy odpowiedzialności za zachowanie, w pewnym sensie kształci także wyobraźnię i umiejętności przewidywania konsekwencji własnych czynów. Ale należy pamiętać, że kara nie może stanowić odwetu, nie może być czynnikiem zdenerwowania.

Dziecko, które ma kłopoty, ma prawo oczekiwać od rodziców zrozumienia i pomocy, a nie kar. Może trzeba zmienić codzienny plan zajęć dziecka, częściej wyłączać telewizor, aby był spokój podczas odrabiania lekcji. Należy pamiętać, że nie forma i rodzaj kary są istotne, ale sytuacja i atmosfera z nią związana. Powinna to być sytuacja w której dziecko nie będzie znieważone i nastawione wrogo do osoby wymierzającej karę.

Kara spełnia swe funkcje, jeśli doprowadza dziecko, że postąpiło źle, jeżeli doprowadza do pragnienia zmiany zachowania i unikania zachowań niewłaściwych.

Opracowała : mgr Magdalena Mazur